

РЕШЕНИЕ

№ 14934

гр. София, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ Н. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско дело № 20221110144462 по описа за 2022 година

Производството е първоинстанционно, по реда на ГПК от 2007г.

Ищецът *** извежда съдебно предявените си права въз основа издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу Б. Р. за цена на доставена от дружеството топлинна енергия в размер на 1 552,45 лева, ведно със законна лихва за периода от 07.04.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва за периода от 15.09.2019г. до 29.03.2022 г. в размер на 312,25 лева, цена на извършена услуга за дялово разпределение в размер на 15,51 лева, ведно със законна лихва за периода от 07.04.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва за периода от 01.05.2019г. до 29.03.2022 г. в размер на 3,41 лева, при твърдение, че ответницата, като наследник на собственик на топлоснабдения имот, находящ се на адрес: ***, е негов клиент за ТЕ за битови нужди.

Ищецът твърди, че ответникът, като съсобственик на посочения имот, е страна по неформален договор за продажба на ТЕ за битови нужди, сключен за исковия период, за който ищецът е издавал фактури по прогнозно изчисление, и след изготвяне на дялово разпределение от лицето, което иска да бъде конституирано като помагач на негова страна, е издавал общи фактури, съдържащи цялото вземане за съответния отоплителен сезон, публикувани в интернет страницата му, след изтичане на 45-дневен срок от издаване на общата фактура, ответницата е изпаднала в забава и дължи заплащане на законната лихва. Претендира заплащане на дялово разпределение, тъй като по силата на ОУ, главниците се заплащат на него.

Ответната страна, в срока за отговор, не оспорва твърдението, че е съсобственик на имота, но счита, че съгласно документите притежана 3/8 ид.ч. от имота, тъй като имотът е закупен от ***, който е в брак с *** ***, която след открий.не на наследството, придобил. съсобственост заедно с майката на ***. Пред 2013г., *** починала, като оставила като свои

наследници – родителите си, като през 2018г., починал баща ѝ, който оставил като наследници по закон – Б. Р. и ***, за ½ от имота. Твърди, че съсобственици са: Б. Р., *** / с 1/8 ид.ч. / и Благой *** с 4/8 ид.ч.

Прави се възражение, че е ползвана енергия на сочената стойност, защото имотът е необитаем от 2014г., за което е съставен протокол от третото лице, както и показанията на уредите не са променяни до 6.2022г.

Прави се възражение за изтекла погасителна давност и че не е ползвана.-

Предявени са кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 153 ЗЕ и с правно основание чл.86,ал.2 ЗЗД.

С определението по чл.140 ГПК, обявено за доклад по делото, без възражения на страните, е отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото между страните, че ответницата е съсобственик на имота.

Съгласно разпоредбата на чл.149,ал.1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се осъществява при сключване на писмени договори при общи условия. Съгласно §1,чл.42 от ЗЕ /отм., считано от 17.07.2012г., но в сила към началото на исковия период/, потребител на топлинна енергия е физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Продажбата на топлинна енергия, по цитираните разпоредби, се извършва на основата на писмени договори при общи условия, но ако изричен писмен договор не е сключен, доколкото съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, по силата на законова разпоредба императивно е установено кое лице е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като от значение е единствено притежанието на вещно право върху имота – право на собственост или вещно право на ползване. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за продажба на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, при съобразяване на задължителното за съда тълкуване на закона, дадено с ТР № 2/17.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 2/2017г. на ОСГК, че страна в правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е и лице, което не е собственик или титуляр на вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, стига да е подал заявление до ищеца за открИ.не на партида или да е сключил с ищеца писмен договор за продажба на ТЕ за битови нужди.

По делото не е спорно, че топлоснабденият имот е придобит в собственост от ***, починал на 22.11.2010г. Видно от представеното удостоверение за наследници, към открИ.не на наследството му, като наследници по закон са оставени – преживялата съпруга *** Симеонова ***, и майка – ***. Съгласно разпоредбата на чл.6 ЗН, когато починалият не е оставил деца, наследяват преживялите родители, поравно. Съгласно разпоредбата на чл.

9,ал.2 ЗН, когато починалият е оставил възходящи и преживял съпруг /няма данни бракът да е продължил повече от 10 години/, съпругът наследява поравно с възходящия. Следователно, към открИ.не на наследството на 22.11.2010г, *** *** и *** получават по $\frac{1}{2}$ ид.ч. от топлоснабдения имот. На 5.9.2013г. *** *** е починала, като е оставила като свои наследници - родителите си. На основание чл.9,ал.1 ЗН, родителите наследяват поравно частта, оставена от *** ***, следователно, Симеон Радованов и Б. Р., са наследили по $\frac{1}{4}$ от правото на собственост върху имота. Относно частта, останала в наследство от ***, същата не е предмет на исковото производство - ***.нов *** /брат на ***, и наследник по закон на частта, оставена в наследство от ***/, не е подал възражение срещу заповедта, следователно, евентуалното осъдително решение против Б. Р., не формира сила на пресъдено нещо за неговата квота. Но действително, квотите в наследството не са посочените от заявителя в заявлението, а към заявлението, ***.нов ***, е собственик на $\frac{1}{2}$ от имота, а Б. Р., и Симеон Радованов – на по $\frac{1}{4}$ ид.ч. След като Симеон Радованов е починал на 15.8.2021г., видно от представеното от ответницата удостоверение за наследници, на лист 55 от делото, неговата $\frac{1}{4}$ ид.ч., се разделя между преживялата му съпруга – Б. Р. и синът им - ***. Следователно, Б. Р. притежава $\frac{1}{4} + \frac{1}{8}$ ид.ч. от имота, или $\frac{3}{8}$ ид.ч. от имота, а *** - $\frac{1}{8}$ ид.ч от имота. Тези факти са съществували и към датата на заявлението по чл.410 ГПК.

Разпоредбата на чл.142, ал.2 от ЗЕ определя компонентите на топлинната енергия за отопление на сграда етажна собственост, които се използват за формиране на цената на ползваната енергия. Това са топлинна енергия, отдадена за отопление на общите части, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за отопление на имотите. Съгласно ал.3 на чл.142 от ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинната енергия за отопление на общите части на сградата се разпределя между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти. А съгласно чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда- етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Сметките се формират от дължими суми за отопление на имот, дължими суми за енергия, отдадена от сградна инсталация и ползвано битово горещо водоснабдяване.

От неоспорената от страните и приета от СРС съдебно – техническа експертиза, се установява, че за целия исков период, начислената ТЕ е без осигурен достъп до имота за отчет. Не е начислявана ТЕ за имот, само за щранг – лира, каквато вещото лице посочи в о.с.з., че действително съществува в имота, както и за сградна инсталация, на база пълна отопляема кубатура на имота, и ТЕ за БГВ на база брой потребители- 2 – ма абонати.

Вещото лице сочи, че топлинният счетоводител е изготвил дяловото разпределение в съответствие с техническата част на действащата Наредба за топлоснабдяването. След изготвяне на дяловото разпределение, са въведени изравнителните сметки, като общо начислената сума за целия отоплителен сезон, възлиза на 2012,65 лева, като вещото лице счита, че доколкото срокът за метрологична проверка на общия водомер е просрочен, то и непотвърдена е сумата 93,24 лева за период 16.8.2018г.- 21.9.2018г. и сумите за ТЕ за целия исков период следва да възлизат на сумата 1919,41 лева . Както се посочи по – горе,

ответницата Б. Р. дължи 3/8 ид.ч. от тази сума, или сумата 719,78 лева главница, а за горницата до 1552,45 лева, искът е неоснователен.

По исковете за обезщетение за забава. Падежът на задължението за главница за ТЕ е определен в ОУ.

Относно общата фактура от 2019г., приложими са общите условия, одобрени от КЕВР на 27.6.2016г.

Разпоредбата на чл.33 ОУ, приложими след 2016г., предвижда следното:

Ал.1 Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ по чл.32,ал.1 и 2 в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.2.Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл.32,ал.2 и ал.3 за потребеното количество за отчетния период, в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.4 Продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл.32,ал.2 и 3, ако не са заплатени в срока по ал.2.

Разпоредбата на чл.32 ОУ предвижда:

Ал.1.Месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.2.Месечната дължима сума за доставената ТЕ на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество ТЕ и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.3. След отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителна сметка от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки.

Видно от цитираните разпоредби, задължението за ТЕ се съдържа в ежемесечно издаваната от ищеца фактура, като изискуемостта ѝ –правото на ищеца да иска вземането да му бъде заплатено - настъпва с изтичане на 45- дневен срок след изтичане на периода, за който фактурата се отнася. Няма пречка датата на изискуемостта да е предвидена в договора, както е в настоящия случай, тъй като ОУ са приложими към правоотношението, доколкото ответната страна не твърди и доказва приложението на специални такИ..

Поради изложеното, съдът намира, че ОУ в посочената част въвеждат падеж на задължението, като същият настъпва след издаване на фактура и изтичане на 45 дни от датата на издаването ѝ.

С оглед изложеното, искът за заплащане на обезщетение за забава върху общите фактури е основателен, като размерът му възлиза на сумата от 144,77 лева за период от

15.9.2019г до 29.3.2022г.

Относно претенцията за заплащане на дялово разпределение.

Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обсъждане на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

По делото е представен договор, по силата на който на ищеца е възложено събиране на главницата за услугата дялово разпределение, поради което и искът е основателен. Видно от извлечението от счетоводната система, представено към исковата молба, вземането на ищеца е за главници по фактури от м.3.2019г. . Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. Следователно, ищецът доказва основанието да получи таксата за изготвяне на дялово разпределение, чието събиране му е възложено от ФДР..

Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите. Предвиденото в ОУ налага извод, че таксата за извършване на услугата дялово разпределение е такса, дължима на третото лице – помагач, която такса, по силата на договор между него и ищецът, и по силата на ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди, се събира от продавача. Следователно, доколкото задължението за заплащането на таксата е различно от задължението по договора за продажба на топлинна енергия – доколкото фирмата за дялово разпределение е прехвърлила на ищеца правото да събира таксата за дялово разпределение. Ежегодната цена за отчетен период, за отчет на уредите, е платима в деня на извършване на годишното отчитане на показанията. Следователно, доколкото ищецът не твърди и не доказва да му е прехвърлено вземането с определени привилегии – например, различна от предвидената в договора изискуемост, то и таксата за дялово разпределение е изискуема в деня на отчета, а при липса на данни за датата на извършването му – от деня на издаване на фактурата.

Поради изложеното, исковете са основателни, за 3/8 от общо дължимата сума за дялово разпределение, която възлиза на сумата от 20,68 лева, или сумата от 7,76 лева, върху която се следва обезщетение за забава в размер 1,71лв, за период 1.5.2019г.- 29.3.2022г.

По възражението за давност. Давността за вземането за главница, е тригодишна, съгласно приетото в ТР № 3/18.5.2012 на ОСГКТ на ВКС, като с подаването на заявление по чл.410 ГПК, когато е предявен иск за установяване на вземането по заповедта, на основание чл.422 ГПК във връзка с чл.116, б. Б 33Д, давността се прекъсва.

От представените към исковата молба извлечения от счетоводната система на ищеца, заедно със съобщенията към общи издадени фактури е видно, че текущото фактуриране на задълженията за абонатния номер е по прогнозна консумация. Следователно, когато се изготви дяловото разпределение, се изготвя изравнителната сметка и ако прогнозно определената цена надвишава определената по изравнителна сметка, разликата се приспада с кредитно известие, а при обратния случай – сумата се добавя към фактурата, изготвена въз основа дяловото разпределение. Съдът намира, че по отношение давността за вземанията приложимо правилото на чл. 114, ал. 2 ЗЗД. Страните по правоотношението, при действията на ОУ от 2016г., са определили срок за изпълнение на задължението – 45 дни от издаването на общата фактура, поради което и длъжникът изпада в забава с изтичането на този срок. Видно от представеното съобщение към обща фактура, изравнителната сметка за отоплителен сезон 5.2018г.- 4.2019г. е отразена в изготвена обща фактура от 31.7.2019г., на стойност 753,84лева, която включва вземането за целия отоплителен сезон от 763,03 лева – 9,23 лева за връщане след изравнение/. Действащата през процесния период нормативна уредба - чл. 155, ал. 1 ЗЕ /изм., ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год./, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1/ на 11 равни месечни вноски и една изравнителна вноска; 2/ на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3/ по реална месечна консумация. Правилата за определяне на прогнозната консумация и изравняването на сумите за действително консумираното количество топлинна енергия за всеки отделен потребител са уредени в действащата през процесния период Наредба за топлоснабдяването. Анализът на цитираната нормативна уредба води до извод, че в случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Видно от цитираните правила на ОУ от 2016г., изравнението не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената суми по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. При всички случаи, обаче, това **"изравнително"** вземане е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски /равни или прогнозни/, а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата. Т.е., задължението за заплащане на изравнителната сметка не влияе на дължимостта на месечните вноски. Изравнителният резултат води до възникване на ново вземане в полза на топлопреносното предприятие, когато начислените прогнозни месечни вноски са в по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия - в този случай според чл. 33, ал. 2 от Общите условия клиентите са

дължни да заплатят фактурите, от изтичане на 45-дневен срок от датата на издаване на фактурата, за фактурите, издадени след 7.2016г., откогато се прилагат новите ОУ. Относно към спора, изравнението по фактура от 7.2019г., не съдържа ново вземане на ищеца, за по-голяма от претендираната по прогнозни фактура ТЕ. Видно от съобщението към изравнителната фактура, най – старото прогнозно вземане съдържащото се в нея е от м.5.2018г. Заявлението по чл.-410 ГПК е подадено на 7.4.2022г., съгласно разпоредбата на чл.422 ГПК и прекъсва давността. До тази дата, в погасителна давност са всички вземания на ищеца за период от 5.2018г. до 1.2019г., тъй изискуемостта на текущата фактура настъпва от 45 - дневен срок от издаването на фактурата, или, за фактурата от 28.2.2019г., изискуемостта ѝ настъпва на 15.3.2019г., като заявлението прекъсва давността. В погасителна давност е сумата 513,78 лева по общата фактура от 7.2019г., за сумата 753,84 лева, изчислено, като от сумата 763,03 лева – по прогнозни фактури, се извади сумата 9,23 лева от изравнение, сумата 93,24 лева за период 16.8.2018г.- 21.9.2018г., която е недоказана, въз основа заключението на вещото лице, като остават дължими двете суми по прогнозни фактури от 2, 3, 4.2019г. Или искът за главница е основателен за сумата от 583,56 лева, която съставлява 3/8 ид.ч. от задължението, дължимо и доказано за период от м.2.2019г. до м.4.2020г., върху която се следва и сумата от 117,37 лева обезщетение за забава от 15.9.2019г. до 29.3.2022г.

Относно претенцията за дялово разпределение, съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите. Предвиденото в ОУ налага извод, че таксата за извършване на услугата дялово разпределение е такса, дължима на третото лице – помагач, която такса, по силата на договор между него и ищецът, и по силата на ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди, се събира от продавача. Следователно, доколкото задължението за заплащането на таксата е различно от задължението по договора за продажба на топлинна енергия – доколкото фирмата за дялово разпределение е прехвърлила на ищеца правото да събира таксата за дялово разпределение. Ежегодната цена за отчетен период, за отчет на уредите, е платима в деня на извършване на годишното отчитане на показанията. Следователно, доколкото ищецът не твърди и не доказва да му е прехвърлено вземането с определени привилегии – например, различна от предвидената в договора изискуемост, то и таксата за дялово разпределение е изискуема в деня на отчета, а при липса на данни за датата на извършването му – от деня на издаване на фактурата. Доколкото плащането на вземането за отчет е разсрочено на вноски, с идентичен размер, с едно и също основание, произтичащи от един и същ юридически факт – договор, то и давността за вземането по тях е тригодишна. По –горе се прие, че същата тече от датата на издаване на фактурата, която съставлява покана до ответника да заплати сумата. Или към 7.4.2022г., когато е предявен искът, съгласно разпоредбата на чл.422 ГПК, е налице само едно погасено по давност вземане – по фактурата от 3.2019г., в размер 1,43 лева, тъй като най- старата фактура за дялово разпределение е от 3.2019г. По този начин, съобразно припадащата ѝ се част от 3/8,

ответницата дължи 5,28 лева за дялово разпределение от 4.2019г., както и сумата от 1,16 лева за лихва от 1.5.2019г.

С оглед изложеното, исковете са основателни за: сумата от 583,56 лева, която съставлява 3/8 ид.ч. от задължението, дължимо и доказано за период от м.2.2019г. до м.4.2020г., върху която се следва и сумата от 117,37 лева обезщетение за забава от 15.9.2019г. до 29.3.2022г. и 5,28 лева за дялово разпределение от 4.2019г. до 4.2020г., върху която се следва сумата от 1,16 лева за лихва от 1.5.2019г. до 29.3.2022г.

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът доказва разноски за заповедното производство от 37,67 държавна такса и 37,50 юрисконсултско възнаграждение в минимален размер. За исковото производство, ищецът доказва разноски, в размер: 174,43лв за държавна такса, следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева и 400 лева депозит за вещо лице. От сторените разноски, на ищеца се припада сумата от 28,23 лв. за заповедното производство и сумата от 253,27 лева за исковото производство.

Ответната страна претендира разноски от 450 лева за заповедното производство за адвокатско възнаграждение . .

Възражението на ищеца, направено в нарочна молба, за прекомерност на разноските, е неоснователно. В Наредбата за минимални размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията ѝ към приключване на съдебното дирене пред СРС, е предвидено минимално възнаграждение от 450 лева за интерес над 1000лева + 10 % за горницата над 1000лева / чл.7,ал.2,т.2 НМРАВ/. Разпоредбата се прилага пряко, тъй като при определянето на минималното възнаграждение, разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК предвижда съдът да провери минимума, който е уреден именно в посочената Наредба. Следователно, разпоредбата е процесуална, и приложението ѝ е занапред. При интерес по делото от 1883,62 лева, минималното възраграждение възлиза на 488,36лева, следователно и платеното е под минимума. От сумата 450 лева, на ответницата се припада сумата от 281,01 лева.

Поради изложеното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, че Б. В. Р. ЕГН ***** с адрес *** дължи на *** с ЕИК: *** и адрес: *** сумите от 583,56 лева, незаплатена топлинна енергия за период от м.2.2019г. до м.4.2020г. за имот с адрес ***, абонатен номер 76385 , ведно със законна лихва за период от 7.04.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 117,37 лева обезщетение за забава от 15.9.2019г. до 29.3.2022г. ., сумата 5,28 лева за дялово разпределение от 4.2019г. до 4.2020г, ведно със законна лихва за период от 7.04.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата 1,16 лева за лихва от 1.5.2019г до 29.3.2022г за които суми по гр.д.№ 18801/2022г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявените от *** ЕИК *** с адрес *** против Б. В. Р. ЕГН

***** с адрес *** искове за установяване на вземане по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д. 18801/2022г. от СРС, 125- ти състав за горницата над уважения размер на главница за топлинна енергия 583,56 лева до пълния предявен размер на вземането от 1552,45 лева, както и начислена топлинна енергия за период от м. 5.2018г. до м.1.2019г., за обезщетение за забава върху нея за разликата над уважения размер 117,37 лв.до пълния предявен размер от 312,25 лева, за разликата над уважения размер за главница за дялово разпределение от 5,28 лева до пълния предявен размер от 15,51 лева, за обезщетение за забава за разликата над уважения размер от 1,16 лева до пълния предявен размер на претенцията от 3,41 лева.

ОСЪЖДА Б. В. Р. ЕГН ***** с адрес *** да заплати на *** ЕИК *** с адрес *** сумата 28,23 лв разноси по гр.д.№18801/2022г. и сумата от 253,27 лева разноси по гр.д.№ 44462/2022г.

ОСЪЖДА *** ЕИК *** с адрес *** да заплати на Б. В. Р. ЕГН ***** с адрес *** сторените по гр.д.№10823/2022г в размер 281,01 лева.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца „Техем Сървисиз“ ЕООД.

Решението може да се обжалва от страните в двуседмичен срок от връчването му на страните пред СГС.

Районен съдия:

Съдия при Софийски районен съд: _____